

[Søren P. Larsen.]

denne Vej, at man ganske vil lukke af for al privat Anvisning. Det samme sker i § 2 overfor de her i Hovedstaden saa velkendte Husgerningskontorer. Jeg vil gerne paa Forhaand sige, at jeg ikke har undersøgt disse Husgerningskontorers Administration saa nøje, at jeg kan sige, om alt dør foregaar, som det bør foregaa. Men derfra og til at forbyde dem forekommer der mig dog at være et temmelig langt Spring, og vi vil i Udvalget med Interesse se paa, hvad Materiale der kan fremlægges som Begrundelse for en fuldstændig Afskaffelse af denne Virksomhed.

I § 3 gaar man saa vidt, at man siger, at der fremtidig ikke skal meddeles Bevilling som Fæstemand, saa at al Fæstevirksomhed i Henhold til den gældende Lov af 1891 skal ophøre, efterhaanden som de nuværende Bevillingshavere uddør. Jeg ved ikke rigtig, hvor meget Fæstekontorerne betyder i Dag — i tidligere Tid har de jo betydet overmaade meget —, men jeg ved i hvert Fald, at det er en Institution, som har haft og maaske ogsaa endnu den Dag i Dag har en vis Mission. Der forekommer mig i og for sig ikke at være nogen særlig Grund til at ophæve en Institution, der vist ikke koster noget, og jeg kunde i hvert Fald ønske i Udvalget nærmere at faa belyst, hvor meget Fæstekontorerne betyder i vore Dage, førend man gaar til at nedlægge dem.

Som sagt, vi er villige til at gaa ind i et Udvalgsarbejde, og vi vedstaar, hvad vi tidligere har sagt, at hvis der er Misforhold paa dette Omraade, der trænger til at rettes gennem Lovgivningen, saa vil vi være med til at rette disse Misbrug. Men saa vidt som det foreliggende Forslag giver Udtryk for, at man i § 1 skriver, at det er forbudt at anvise paa eet Omraade, i en anden Paragraf, at det er forbudt at anvise paa et andet Omraade, og i en tredje Paragraf tager Livet af Fæstevæsenet, saa langt vil vi ikke kunne gaa. Imidlertid vil vi med Interesse afvente, hvad Materiale der kommer frem i Udvalget, saa skal vi derefter tage saglig Stilling til Forslaget.

Bouet: Mit Parti ser med Sympati paa Grundtanken i det af Ministeren fremsatte Forslag, der jo gaar ud paa at beskytte Funktionærerne mod en urimelig Udbytning, naar de paagældende under Arbejdsløshed søger en Stilling. Man ønsker dog fra mit Partis Side at se nærmere paa Bestemmelsen om Enkeltpersoners Adgang til at drive

Anvisningsvirksomhed, og vi mener, at skal saadant være tilladt, maa det foregaa under betryggende Former. Men dette Spørgsmaal kan vi jo se nærmere paa, naar Sagen kommer i Udvalg, og ligeledes paa Spørgsmaalet om Fæstekontorer, som vi ogsaa mener trænger til en nærmere Gennemgang.

Maa jeg sige, at rent personlig er jeg meget tilfreds med dette Forslag, der jo fører ind paa Spørgsmaalet om en speciel Funktionærlovgivning. Hele den store Klasse af Medborgere, som danner Mellemlassen indenfor Handels- og Kontorvirksomhed, indenfor Industri og Haandværk og indenfor Søfarten, har et billigt Krav paa, at Lovgivningsmagten tager dens særprægede Interesser op, og derfor ser jeg, der har beskæftiget mig meget med dette Spørgsmaal, idet jeg nemlig har været med til at udarbejde Grundtanken til det foreliggende Forslag i det af den højtærede Socialminister slagtede Socialfunktionær-Udvalg — af hvilken Grund den højtærede Minister ikke kunde lade dette Udvalg fortsætte sin Virksomhed, forstaar jeg ikke —, derfor ser jeg personlig med stor Interesse paa, at dette Forslag nu er kommet frem her paa Rigsdagen.

Jeg maa maaske ogsaa sige, at rent personlig forstaar jeg ikke, hvorfor man fra Ministeriets Side har undtaget Funktionærerne indenfor Søfarten. Jeg gentager, at dette er en rent personlig Indstilling; jeg havde meget gerne set, at ogsaa disse Funktionærer var blevet omfattet af Lovforslaget.

Men, som sagt, jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af Lovforslaget i Udvalget.

Rager: De uomtvistelige Misbrug, der fra visse Virksomheders Side er gjort af arbejdssøgende Mennesker, gør en Lovgivning paa det her omhandlede Omraade særdeles paakrævet og ønskelig, og jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi gaar ind i et Udvalgsarbejde med god Villie til at naa til et Resultat.

Som jeg udtalte allerede første Gang, da jeg havde Lejlighed til at udtale mig om denne Lovgivning, saa langt tilbage som i 1929, mener jeg, at der i Udvalget bør forhandles angaaende det foreliggende Forslags Enkeltheder. Det forekommer mig, at man for § 2's Vedkommende, hvor der er Tale om Anvisning til Husgerning, nok maa vise nogen Forstaaelse overfor en i hvert Fald rolig Afvikling af bestaaende Virksomheder paa dette Omraade, for saa vidt man i Udvalget finder, at deres Virke-